

27. szám.
Julius 6-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Komolyak lettünk!

Első jelenet.

Kolozsvárt a főtéren Y. főúr háza előtt, melynek erkélyéről több mások néztek le a tolongó vásári népbe; egy nemrég hazatért menekült megpillantván egyik anyjáról nagybátyját, nekirohan az öreg urnak tárt karokkal:

„Isten áldjon bátya lelkem!
Az öregnek arca lobban:
„Kérem, kérem, én? és bátyja?
Csalódás van a dologban.“

„Az istenért hát nem ismer?
Én vagyok a Bertók fia,
Kinek akkor — hiszen tudja —
El — ki kelle bujdosnia.“

„Ugy úgy tudom ... de hagyj mennem,
Sietős dolgom vanak“ —
Egyik jobbra, másik balra,
A tömegbe átsuhannak.

Második jelenet.

Váratlan találkozás Z. rokonuk házában; víg poharzás; az öreg ur a hevenyébeni rá nem ismerésért menetegetődzik, s a szilárd jellemű kedélyes házi gazda megfejtja a dolgot, a mint következik:

„Ocsém — látod — a mióta
Innen közölünk távoztál,
— Már tizennyolcz éve annak —
Igen nagyon megváltozál.
Őszibe szállt a szakálad,
Tekinteted komolylyá lett;

S bizony mi is megváltoztunk,
Komolyság szállott meg minket.
Igen, mi komolyak lettünk:
Kossuth-féle lelkesedés,
S mind mi régen fölmagasztalt,
Volt az roppant nagy tévedés!
Ezt mi most — lásd — imigy látjuk,
Azaz így láttatják velünk,
Mert — tudod — hát *önmagunknak*
Nagyon meggyengült a szemünk.
Mi csuda hát, ha jó bátyád
Meg nem ismert hevenyiben?
Azért béküljetek hát ki
Vizontlátás örömben.
Es most leczkét adok neked:
Te a minap egy oly lapot
Égettel meg a sörházban,
Mely nekünk szent leczkét adott.
Hiszen értesz, egy bizonyos
Levélnék a czáfolata
Az, a miről beszédem szól.
S tettetéd másnap minden tudta.
Tudták ott is az erkélyen
Összegyült főuraságok,
S a bátyád is tudhatta már,
Mikor egymást megláttátok.
Azért hát, mert — lásd — jelölve
Kiván lenni alispánnak,
Restelhetni, hogy ott vele
Ölekezni meglátának.

Mindegyakárki.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No ahun van ni. Mozd megind mindenbül kimaratom. Országgyülics elnapolta *magat*; hiszen napolta volna el *magat*, de ne napolta volna el *engemet*. Gondoltam, csak bevalasztanak engemet ics országocs küldötsigbe, ki utazik Bicsbe, megalapitanyi quotat. Milyen szip let volna status költsigin meglaknyi Bicsset. Ot mig szeben anak Schöne Helenat, mint Pesten. Pedig nalammal job financz talentumot ebe a fakba lampasal se keresve talalhatak volna; mert in mar husz esztendő ota studirozok, is praktikalok asztat, hogyan kel urat jatzanyi, mikor pinzünk nincs? is hitelezöt oda kinszeritenyi, hogy ü fizesen nekem?

Az a quota megalapitazs pedig olyan complicated kirdizs, hogy aszt nalam nélkül soha se nem megfognak megfejtenyi. Ahoz mindenfile mathesis megkivantatik. Elöször statusadosagoknak radiceseit extrahalniyi, azutan nipsig adofizetisi tehetsigeit cubusra elevalnyi, executional potentiazva; bankocsinyalazs aureus calculusat megalapitanyi; adosag nevelizs infinitesemarius szamadasat rubrikaznyi, azutan sok nullat adig addalniyi, a mig lesz belüle valami, a gonosz baloldali „minus“-t adig capaczitalnyi, a mig atgyün a joboldalra „plus“-nak, azutan az egiszet kit egyenlő riszre akipen dividalniyi, hogy a kisebik risz nekünk juson, akor aszt fizetizs kiptelensigel multiplikalniyi, s akor tünik ki a quota?

Ez a quota megalapitazs in theoria.

Most lasunk quota megalapitazst in praxi.

Tehat mikor öszegyültek egyfelül Tuhutum is Bendeguz ivadikai, mazz felül nimetek, kik mig csak nem ics „nemzetezs“ urak; elnök felteszi nekik közöcs kirdist.

„Menyit *szeretnink* fizetnyi?“

Feleltetik raja mindkit oldalrul:

„*Szeretnink* fizetnyi — *semit*.“

Elnök maskipen felteszi kirdist.

„Menyit *akarnank* fizetnyi?“

Feleltetik raja unisono:

„*Akarnank* fizetnyi — *keveset*.“

Elnök no mig cezer felteszi kirdist.

„Menyit *muszajolunk* fizetnyi?“

Feleltetik raja altalanocs fejkavarasal:

„*Muszajoltatunk* fizetnyi — — *valamit*?“

Menyi legyen *valami*? ez a quota!

Mar mozd az kirdeztetik, minden fizetendő forinthoz hany krajezart akar adnyi egyik fil, hany krajezart akar adnyi masik fil?

Utolyara sok disputa utan magyar risz igirkezik adnyi minden fizetendő közöcs forintba 25 krajezart, nimet risz ics igirkezik fizetnyi minden közöcs forintba 35 krajezart.

Hm. Hanem akor mig ot marad közöcs miniszternek 40 negativ krajezart, hat azal mit cselekegye?

Semi se nem egyszerüb a nalanal.

Akor aszt fogja miniszter publikalniyi: „mar ezutan egy forintban megind csak hatvan krajezart lesz, mint volt rigen!“ eben senki se nem megbotrankozhatya, s meg van oldva egisz nehiz financzializs kirdizs.

Hanem had Zebulonra senki se nem halgatya soha.

Ahun van ni vasutprojectum. — Talan aszt teszik hinyi, hogy az in falumba gyün vasut? — Majd megmondok! — Aszt hitem magannak, hogy országgyülics mozd mar jutalmul minden benemeritus tagjanak falujaig fogja legalab ipitenyi egy vasutat, is mikor nekem van csupa erdő dominiumom olyan helyen, a hunan fat mig lopnyi se akarnak, had engem hüsigemir vasutba ejtenek; valasztöimnak ics igirtem asztat, hogy legközeleb locomotivon fogok hozajuk hazalovagolnyi. — No szipen meglet. — Söt inkab, a helyete, hogy in vitem volna neki utat, megfogta engemet ut, is ugy belereketem sarba, mikor mentem haza, hogy három lo ki nem tuta belüle rantanyi: eleinte keten kocsisal kapaczitaltunk üket, utolyara ics ük harman voltak, leszavasztak, is kelete gyalog bemenem faluba, a hol nem varta engemet senki ovatioval.

Had ezir harcoltam in edig?

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Tíz sor arról a bizonyos tíz esztendőről.

Irtá egy volt baka.

(Folytatás.)

Mily gyönyörű vidékeken, — tudomány, művészet, ipar és mezőgazdaság mily classicus földjén vittek keresztül Lombardia legutolsó szelétől az Adriai tengerig! Hanem kedély kell ahhoz is, hogy az ember a szépet és jót élvezni tudja. Nálam hiányzott akkor a kedély. Nem tudtak megragadni a művészeti, társadalmi és gazdasági haladás példányképei; nem a szép Milano, a regényes Verona, a classicus Velence; hidegen hagytak Romeo és Julia sirja, a roppant amphitheatrum, — az Academia d. b. Arti műkincsei, a Dogepalota s a szent Márk templom páratlan mozaikja, a Fenice szellemi élve, Marietta mosolya, s Angiolina csevegése. Ugy tetszett, mintha aludnám.

Hanem volt rá gondja ragya erősen megszurkálta Virág káplárnak, hogy nagyon mélyen el ne aludjam.

Egyszer inspekciós káplár lévén, kihirdeti, hogy Gorzkovszky városparancsnok pompás bált ad Mestrebén s a a magyar tánczot vendégeinek be akarja mutatni. Annálfogva a ki deákos ember a kompániánál, öltözzék fel csinosan, s délután 2 órakor álljon készen. Olyan emberek kellenek, a kikkel becsületet valljon a regiment. Ott állottunk a kitűzött órában a Gesuítai laktanya udvarán, — valamennyi kipécézett deákos ember; sorakoztattak, a magazin elé állítottak; egy-egy fúrvézer lóra való szerszámot mindeniknek a vállára tettek, s azt kellett a vasut hídján keresztül gyalog, izadva és tántorogva Mestrebé kiszállitanunk. Ennyiből állott Gorzkovszky ethnocorsographiai kiállítás.

Vége hossza nem volt az eféle kitanult bakafözte boszantásnak. De sokkal inkább irtóztunk a tiszturak azon fenyegetéseitől, hogy ha jól viseljük magunkat, (értsd: mihelyt megpuhulunk) altisztekké tesznek. Holott mi egymás esküjét bírtuk, hogy gefreiterságon felül senki sem vállal hivatalt. Hanem könnyebb volt ezt az esküt megtenni, mint megtartani.

A Mannszucht nem egyet közülünk megmérgezett; leroskadtak a sanyargatások sulya alatt, és felvették a káplárpálczáat, az örmesteri tárczáat, melyet leroskadtukban a földön találtak. Elvesztek az emberiségre nézve. Nehányan a falnak mentek fejjel. Legkevésbé sem alkalmazkodtak a körülményekhez; nem ismertek subordinatiót, parancsot nem fogadtak el, s az altiszté-neveztetésnél többre becsülték az elaljasodást. Ezeket agyonbotozták és börtönözték.

Ezt pedig szóról szóra tessék érteni. Ismertem egy Litke nevű katonát. Még forradalom előtt soroz-

ták be. Midőn az ezredesnek, mint újonczot bemutaták, kimondta, hogy ő tanult ember, hasznos tagja lesz a társadalomnak, de katoná nem tud lenni. — Ez racionirozás volt, s kurta vasra tették érette. Mihelyt feloldozták, — megszökött. — Elfogták, vesszőt futtattak vele, és szolgálatidejét megtoldották. Másnap pofon vágta a káplárját, s kapott érette ötven botot. Aztán soha sem volt egy napnál tovább a stokházon kívül. Mihelyt kiszabadult, vagy megszökött, vagy összetörte fegyverét, vagy pofon vágta, a mely előljáróját előlútól találta. Mikor én vele megismerkedtem, már akkor volt rajta vagy tízezer vessző, és ezer bot, — valami tíz esztendőre menő kurtavas és stokház, és annyi büntetési szolgálatév, hogy Matuzsálem lett volna, mire ezt kiszolgálja. Teste a sok börtön és verés miatt összeroskadt, de lelkének élt ruganyossága. Egyszer legurott a mantovai sánczokról, és senki sem tudja: hova lett?

Volt egy barátom egy karinthiai ezrednél; tanult, ügyes fiu. Egyszer eszébe jutott, hogy körhaját növeszt magának. Ráparancsoltak, hogy vágassa le. Egy szerencsétlen perczen aztán, szabályszerű lenyiratás helyett — elől másfél, hátul fél zollt — leborotváltatta. Kurta vasat kapott érette és házi árestomot, míg haja szabályszerűre nem nő. A fiu meghasonlásba jött a Mannszuchttal, s egyszer nagyon hosszú, máskor nagyon rövid hajáért addig boszantotta kapitánya, míg egyszer fegyvert fogott erre és agyonlőtte. Felakasztották.

A börtönökben sokkal többen ültek fékezhetlenség, mint kihágások, tolvajság és erőszakoskodás miatt; — s a kiknek szellemét a szenvedés megtörni nem tudta, cultussá tették a börtönt, s magukat e cultus papjaivá.

Csak börtönökben volt az akkori osztrák hadseregnek némi esprit du corp-féle található. Az árulkodó rabtárs agyonpokróczoztatás veszélyében forgott; — az együttsszenvedők egymást oltalmazták a katonai törvények és „porkoláb apám“ ellen; — a ki pedig a botoztatás alatt jajgatni merészelt, azt, midőn a börtönbe visszakerült, bajtársai újra megverték.

Engem a véletlen kimentett az avandzscrozás veszélyéből. Az ezred karmestere észrevette, hogy zenéhez értek, s a bandához hitt. Szivesen odamentem. Könnyebb volt a hattyukürtöt — mint a Flügelhornt elnevezem — mellem veszélyeztetésével fújni, mint fegyverrel, szabadságszerető olasz urak kivégezésében részt venni. Aztán meg így nem voltam kénytelen altisztséget vállalni.

(Folyt. köv.)

Te barátom! Nem sziveskednél velem összeállni, hogy üssük azt a *másikat*?

Te másik barátom! Nem sziveskednél velem szövetségzni, hogy üssük azt a *harmadikat*?

Mindkét barátom ! Ne fognánk kezét, hogy üssük azt a *negyediket* ?

Barátom ? Mit szólsz hozzá ? Ne üssük mi mind a ketten ezt az *egyiket* ?

Felelet négy kérdésre,

a papagályokat illetőleg,

Csernátontól.

(Folytatás.)

A kérdezősködők némelyikét két érzemény bántja: csalódás és hitetlenség. A történet feliratából valami japáni martyrságot vártak, és nem találták azt benne fel. Mint ornithologiai adat pedig ez életírás nem bir valószínűséggel, s a legjobb esetben is csak egy örült papagály fecsegésének vehető.

Ezt gondolja több olvasó, s várja, hogy feleljek meg elégedetlenkedő megjegyzéseire. Megkísértem.

Coco, igaz, hogy nem jeddoi üdvözült, s bár vértanu és általam kanonizálva is lön, esete csak *világi* szempontból tekinthető. De ígértem-e én egyebet, mint papagály-biografiát? Én vagyok-e oka, ha olvasóm minden czím alatt *valami egyebet* vél lappangani? s ha azt írnám egy czikkem fölő, hogy

$$2 \times 2 = 4$$

azonnal a muszka és lengyel közti viszony leírását várna belőle? Maholnap *felirat nélkül* kell kezdeni a tollázkodáshoz, mert az csakugyan nem megy, hogy a tisztelt közönség valamit fejébe vegyen, s aztán zúgóldjék csalódásán.

Tessék már egyszer elszokni a sorok *közt* olvasástól.

Hiszen fátyol van vetve a multakra, s Pálffy Albert még a Márczius 15-két is e szépséges takaró alá dugta.

Méltóztassanak elhinni, hogy én elmondom most már a *sorokból* is, a mit akarok, s ha *ezekben* nincs semmi, *köztük* bizony még kevesebb lehet.

Én mindig odaütök, a hova nézek, s ha a publikum kancsal, s a római papagály esetéről értesülvén, most töprenkedik, hogy „valjon mit jelenthet?” valjon nem *pápa galy*-e az a *papagály*? arról én nem tehetek.

A mi a másik érzeményt — a hitetlenséget illeti, ez egyéni dolog. Egyikünk többet, másikunk kevesebbet, a Szeptikus semmit sem hisz. Megvallom azonban, hogy Mamagály elbeszélése bennem is gerjesztett volna némi kételyt, ha én az állatok őszinteségében többet nem bíznám, mint az emberében. De így sem vitatkozom a kérdés felett olvasómmal, s megjegyzését nem is tartom fontosság nélkülinek. Való ugyanis, hogy a menaszéria egy állati bolondház, hol a belzettek minde-

nikének megvan a maga csendes, vagy dühös rögeszméje, ehez képest adatván neki kisebb, vagy nagyobb rekesz, több, vagy kevesebb, de mindig „korlátolt szabadság,” melytől mindenik sovárog megszökni; tulajdonképeni örültsége legtöbbször épen e megugrási sóvárgásból állván. — Lehet tehát, hogy Mamagály is ily elmebeteg, s ezen esetben értesítése természetesen nem igényelhet teljes hitelt. Magában a történetben azonban nincs semmi, a mi valószínűtlen volna, s ha időm lenne ily munkára, *logice* tudnám bebizonyítani annak igazsági szükségességét. Midőn az angol kálvinista nevetve csodálkozék, hogy pápista szomszédja mennyi mindenféle otrombaságot hisz, emez mosolyogva nézett rá és szóla: de hát, *mydear sir*, ön is csak hisz valamiben? ön sem vonja kétségbe, remélem, a szentegyháromságot?

— Természetes, hogy hiszek benne — felele némi nehezteléssel a félkétkedő kérdésre felvilágosult protestansunk.

„Na édesem — viszonzá egy bigot hahotával Rómának növendéke — ha ön *azt* elhiszi, akkor eliheti a többit is.

Voltaire, midőn említék előtte, hogy *St. Denis* levágott fejét kezében tartva, *mily* hosszú sétát tett ki Párisból a róla nevezett helységig, megjegyzé, hogy ilyes esetekben *ce n'est que le premier pas qui coute*, csak az első lépés nehéz.

A ki hiszi, hogy az állat beszél — már pedig mindenkinek van több kevesebb ismerőse, a kit társalogni hallott — az jogosan nem igen vonhatja kétségbe Coco esetének *lehetőségét*. Hogy e lehetőség ténynyé lön-e, vagy sem, és mennyire, az más kérdés, a melynek megfejtésére előbb Mamagály lelkiállapota, s némileg tán *multja* iránt is kellene tisztába jönni, a mi ismét nagyon messze és félrevezetne.

„Hagyjuk is ezt abban. Tegyük fel, hogy megtörtént, vagy hogy nem történt — de hát mi belőle a tanúság?”

Van-e, nincs-e tanúság papagályaim történetéből? azzal én nem sokat bajlódom.

Ha van, csak abban állhat, hogy kár a madarat túlnevelni. A tudomány ugyanis független gondolkodásra csábítja az állatot is, már pedig a függetlenségnek sok kötélytartó ellensége van.

Chaucer — már Ovidius után — megénekelte, hogy mikép járt Phoebus a hollóval, mely úgy beszélt, mint egy miniszter. Egyszer a szarvasvadászatról tért földi kedvesének lakába az isteni szerető. *Kuku! kuku!* — üdvözlé őt gúnyosan a holló, s aztán elbeszélé a nyomorult, hogy a kitüntetett szép teremtést egy kö-

zönséges ember karjai közt látta. Phoebus szörnyű dühbe jött e kiábrándulásra. A hűtlen nőt lenyilazá, az árulkodó madárra pedig következő átkot mondott:

„Gaz zsvány! legyen jutalmazva gonosz feladásod. Eddig úgy énekeltél, mint bármely esalogány, mostantól kezdve vesszen el szép hangod s fehér tollzatod mind. Légy fekete egész nemzetségeddel örök időki, s károgy vihar és eső ellen, emlékére annak, hogy miattad halt el kedves édes galambom.“

S az átok fogott, mert a mint az angol költészet eredeti nyelvű ösatyja megjegyzi: „azért most fekete minden holló,“

„And for this cause ben alle crowes blake.“

A tanult állat — egy szóval — mindig bajt hoz magára és gazdájára is, ha nem tudja száját befogni.

Ergo hagyassék meg neki az oktalanság boldogsága.

Ha nem volna amyi beszélő számár és fecsegő szajkó, dobpergető nyul, abroncsugró arszlán, sakkozó eb, dominozó kecske, czimeres ökör, időjós béka, kötéltánczos elefánt, pápaszemes majom, execirozó pinty, és az *abrichtolt* mindenféle teremtmények elkoresosult serege, bizonyosan kevesebb baja lenne az emberiségnek is.

A tanult állatok helyét ugyanis embereknek kell elfoglalni. Mert a természet mindig sulyegyent sovárog, s ha a dagály sárkányfejei rohanják meg valahol a földet, más valahol az apály kigyófarka vonul vissza a partokról. E törvény szerint tehát minden tanult szárnyas és négylábu állat helyébe, mely fájának elveszett, farkába pávatollat szúrt, torkát síp után zengeti, egy-egy okos lény lesz oktalanná, állatiassá, úgy hogy a civilizált vad és a degenerált ember aztán egy tömeget képez, melyben nagyon nehéz megkülönböztetni, hogy ki mi volt eredetileg? Ezért oly találós minden állati allegoria, s épületes Aesopus.

Mai időben nem is kell már Rousseau értekezlete arra, hogy a tudomány káros befolyásáról előmenetelünkre meggyőződhesünk, s hogy mint Voltaire jegyzé meg, midőn a koszorúzott munkát olvasá, kedvünk kerekedjék négykézlábon járni — *de se mettre á quatre pattes* — mert hiszen hason csúszkál akárhány ösmerősünk, s nem is szégyenli magát legkevésbbé sem.

Tom Nash — az Erzsébet angol királyné korabeli elménczek egyike — osztályozá egyszer a részegség jellemét a következő módon:

„Az első olyan részeg, mint a majom: ugrándo,

vinnyog, rikácsol, tánczol szörnyű boldogságában. A második olyan részeg, mint az orosz lány: dobja a palackokat, harapja a poharat, szajházza a koresmárosnőt, beveri az ablakot, s kész verekedni azzal, a ki hozzá mer szólani. A harmadik olyan részeg, mint a disznó; nehézkes, lődörgő, álmos, még egy kis ital után röfögven szüntelen. A negyedik részeg, mint a birka: nagyon okosnak hiszi magát, midőn hebegni is alig tud. Az ötödik részeg, mint a gerlicze: sir veled csupa elérzékenyedsébből, s megesókol, szólván: „oh te engem nem szeretsz úgy, mint én szeretlek,“ s aztán öklét szemébe üti és zokog. A hatodik részeg, mint a medve: addig iszik, míg józanná iszsza magát. A hetedik részeg, mint a róka: akkor legravaszabb, mikor félrebeszél, és áldomásra ürit poharat pohárra. A nyolczadik részeg, mint a kecske: fajtalanság minden szava és mozdulata.“

Nash megjegyze, hogy minden példányt látott, s hogy soknál *cumulálva* is volt az osztályok némely tulajdona.

Nem világos-e már ebből is, hogy *mié* lesz sok ember, ha ráadja fejét?

Hát ha még a politikából akarnám bizonyítgatni a dolgot? De nem akarom. És rövidre vonva a mondottakat, ismételnem kell nézetemet, hogy kár az állatot túlnevelni, s versenyre állítani az okos emberrel.

Ha *Coco* és *Cocotte* történetéből nem ez a tanúság, tessék mást találni helyette, s aztán értesíteni engemet is, hogy *quid erat demonstrandum*. Én nem vesződöm további kutatásával, s átmegek a más két kérdés vizsgálatára.

(Vége köv.)

Borkoresolyák.

Egy mezőbiztos jelenti, hogy 115 darab juh a tilosban találtatván, a nyáj rendőri kihágást követett el. Minthogy pedig a juhok az 1848. V. t. cz. szerint politikai jogok gyakorlatára nincsenek képesítve, a nyáját a rendőri törvények értelmében meg kell veszzözni.

Egy új szolgabíró tentatartójában tentát keresvén, kérdezi hajdujától, hogy hová lett abból a tента?

„Hát biz azt tekintetes uram — felelé a hajdu — az irnok ur a papirosra öntvén ki, mind egy cseppig fejnyalta, s nekem semmit sem adott belőle.“

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

— ORÁCULUM. Lassan járj, tovább érsz —
oda.

— Tehát Pulszkyék kinyilatkoztatják, hogy ők többé nem tartanak az „1848“-al. (Hisz azt ugyanis tudtuk már.) Azt mondják, hogy már most Pulszky új lapot fog megindítani ily cím alatt: „1867.“

— (Revánzs!) Hír szerint a *Pesti Naplót* megvette báró *Wodjaner*; — *Kemény Zsigmond* le fog köszönni, *Királyi Pál* szélső jobb oldali lapot indítand, s miután *László* eltávozásával a lap legjobb erejét fogja elveszteni, a szerkesztést azontul a főszedő veendő át, a ki már eddig is praxisában van.

— (Hát a zsidók meg akarják venni a nemzet számára az Eszterházy képtárt.) Még eddig csak váltót szándékoznak róla adni: „drei Monat nach der Emancipation, zahlen Sie an die Ordre des Herrn Országgyűlés“ stb. Csak az emancipáció után. (No addig nem is illenek, hogy egy magyar mágnás visszavett ajándékát a zsidóság megvegye és — ismét ideajándékozza.)

— A török szultán kölesön kért tíz millió forintot, hogy Párisba utazhassék. (Ugyan mit végez ott?) Bizonyosan egy kis francia segítséget kér a török birodalom újjászülése végett. (Valjon hogy kezd hozzá?) Nem tudom, annyi bizonyos, hogy a párisi demimonde kisasszonyai én maszsz megküldték neki a portréikat. (No így aztán érti az ember, hogy vissza megint kölesönpénzzel fog utazni.) Mennyivel másféle király *Victor Emanuel*; ez azt izente *Napoleonnak*, hogy ő bizony nem megy világtárlatot nézni, mert neki annyi pénze sincs, hogy a harmadik helyet megfizethesse a vasuton.

— — A haza atyjai is elmentek már haza. (Hej, ki is beszél most magát otthon kiki, a mivel két esztendeig itten telehallgatta magát!)

— — Most olvasom egy mezőváros birájának ítéletét, egy rövid utú perben, mely ítélet hangzik eképen: „tiszelt N. N. ur. Böles belátásom, s igazságos munkálatom odahat ki, hogy 2 ftig o. értékben, mivel a harmadik már kezemnél van, önt elmarasztaljam, s ingóságából érintett összegig foglaljak, melyet kiküldöttem által már teljesítek. Sajnos, de az igazság hozta.“ És ez ítélet hozatott minden előleges megidézés, tárgyalás és kihallgatás nélkül.

— — (Chináról olyan régen nem irnak már a lapok semmit.) Hiszen kérlek, már szabad sajtó van. (Nem értem a viczetet.) No, hogy azelőtt, a mi itthon történt, azt úgy adták elő madár nyelven, mint ha Chinában történt volna. (Ahá! Értem. Most meg a mi Chinában történik, azt mind úgy adják elő, mintha itt történnék minálunk.)

Isztrikuez és Nasszalmiceszskul.

I. Te! Abból a közösügyi kvótából valjon mennyit vállalnak el a magyarok?

N. Legalább is két annyit, mint mink.

I. Hát a németek?

N. Legalább is két annyit, mint a magyarok.

I. Hát mink mennyit vállalunk el?

N. Hát — semmit.

I. Elég lesz fele!

Magyar Miska és Német Miska.

N. M. Nekem szabadság kell! Olyan, mint Magyarországon;

M. M. Jól van, csak mindig ezt mondd, aztán iparkodjál többet kapni, mint nekünk van: akkor meg majd mink fogjuk mondani, hogy nekünk szabadság kell, olyan, mint Ausztriában. Így aztán lassan majd csak betaszigáljuk egymást a szabadság ígértföldébe.

Előfizetési föltételek

AZ „ÜSTÖKÖS“

1867. II-dik félévi folyamára.

Julius—septemberi negyedévre . . . . . 1 frt 50 kr.

Julius—decemberi félévre . . . . . 3 „ — „

Az előfizetési pénzek az „Üstökös“ kiadó-hivatalához, (Barátok-tere 7. szám) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.